

Μια φορά και ένα καιρό, έναν όχι και τόσο κοντινό Νοέμβριο, μια μέρα σαν τη χθεσινή, νωρίς το πρωί, γεννήθηκε ένας άσχημος κεφάλας (σχεδόν όλα τα νεογέννητα είναι άσχημα και «κεφάλες»). Η μάνα του πόνεσε και χάρηκε όπως όλες οι μανάδες, ο πατέρας του παρών τη στιγμή της γέννησης (όπως και τη στιγμή της σύλληψης), την απαθανάτισε μάλιστα φωτογραφικά (τη γέννηση), ενώ σύντομα κατέφθασαν οι παππούδες και οι γιαγιάδες, οι κοντινοί φίλοι, να ευχηθούν, να εορτάσουν το χαρμόσυνο γεγονός.

Πέρασε μια εβδομάδα, γύρισαν από το μαιευτήριο στο σπίτι, ήταν το τρίτο παιδί της οικογένειας και δεν άργησαν να έρθουν και τα πρώτα προβλήματα. Αλλεργικό το βρέφος (καταραμένη κληρονομικότητα), υποβλήθηκε σε αυστηρή και μακρά διαίτα, μετά από επίπονες εξετάσεις στο «Παίδων». Έτρωγε επί μήνες κάτι άνοστα σκευάσματα και όχι τις λιχουδιές που γεύοταν η υπόλοιπη φαμίλια και μοσχοβολούσε το σπίτι. Μεγάλωνε όμως, όπως μεγάλωνε και η κεφαλα του, ενώ οι αυτούρες του άρχιζαν να θύμιζον τα πιάτα των «αντένων» του δορυφορικού σταθμού του Ο.Τ.Ε. στις εγκαταστάσεις στο πέταλο του Μαλιακού.

Μήνα με το μήνα με υπομονή και προσπάθεια της μάνας, έστρωνε η αλλεργία, αλλά αποδείχθηκε παιδί νευρικό, με άποψη σκληρή, με χαρακτήρα οξύ. Το διακατείχε και ένα πνεύμα αντιλογίας. Κυλούσε ο χρόνος, ο μικρός αμετακίνητος στη σκληρότητα, στην οξύτητα, στην αντιλογία του και σε ένα είδος απομόνωσης που εκείνος είχε επιλέξει. Και πολλές φορές, όταν του έλεγες κάνε αυτό ή κάνε το άλλο, όσο ευγενικά, απότομα, πατρικά, φιλικά και να το έλεγες, αν δεν ήθελε να το κάνει, σου απαντούσε:

«Μετά!»

Πέρναγαν λοιπόν τα χρόνια, η κεφαλα του σαν να «μικραίνε», τα αυτιά του θύμιζαν όλο και λιγότερο τον Ντάμπο και όταν ξεκινούσε στο Γυμνάσιο είχε μια γλύκα μυστήρια, που φρόντιζε σχεδόν πάντα να την κρύβει με τη θεσμική του, πια, α-κοινωνικότητά του. Και όταν σου έδινε τη γνωστή απάντηση:

«Μετά»

και τολμούσες να ρωτήσεις:

«Μετά από τι;»

εγινόταν Θηρίο. Άλλες φορές το έδειχνε, άκομψα, άλλες το έκρυβε με τρομερή πίεση, επίσης άκομψα. Πέρναγαν και οι βαρείς χειμώνες της σχολικής ημι-μάθειας, πέρναγαν και τα ανέμελα καλοκαίρια με μπάνια, νεύρα, ανακαλύψεις. Ξεδίπλωνε σιγά – σιγά δεξιότητες πρωτόγνωρες. Εξέτρεφε κουκούλια που γεννούσαν πεταλούδες, κατασκεύαζε σαπούνια, μοντάριζε

video

, έφτιαχνε το δικό του βούτυρο.

Ήρθε και εκείνος ο ελεεινός Γενάρης του '11 όπου ο νέος κατέρρευσε. Κατέρρευσε, ανάμεσα σε αυτό που νόμιζε ότι τάχα έπρεπε να κάνει και σε αυτό που δεν ήξερε πως ήθελε να κάνει. Το ξεπέρασε(;) με ζόρι.

Ο λόγος για τις μεγάλες αποφάσεις που καλείται κάποιος να λάβει σε ηλικία μικρή. Όλα εκείνα περί επαγγελματικού προσανατολισμού και σπουδών. Παρέμενε, βεβαίως, ένας νέος διαφορετικός, με υψηλές επιδόσεις στη μαγειρική και ζαχαροπλαστική τέχνη, ενίοτε και κατασκευαστής αυτοσχεδίων κανονιδίων, θεατράνθρωπος, σφόδρα καλλιτεχνικοφέρνων. Ασφαλώς και παρέμενε μπελάς.

Το φθινόπωρο του '11 έφυγε να συνεχίσει τη ζωή του μακριά από την μητρική στοργή που τόσο είχε ανάγκη. Έφυγε για να σπουδάσει, αλλά δεν έφυγε με χαρά, αν και η απόφαση ήταν καταδική του. Η εγκατάλειψη του «πατρικού», το άγνωστο της ξένης χώρας, το άγνωστο της άλλης κοινωνίας, ήταν, είναι βάρη δυσβάστακτα για αυτόν.

Τον Οκτώβριο, φέτος, από την πίεση των συνθηκών η αλλεργία του πάλι φούντωσε, δεν την πρόσεξε, μολύνθηκε, άλλο ένα δείγμα της όχι και τόσο απaráμιλλης επιμελητείας του, άφησε το πρόσωπό του να γίνει σα φρέσκια φραντζόλα και να κάμει την μάδερ του ανήσυχη, μα τόσο ανήσυχη και το ντάντυ του αγχωμένο μα τόσο αγχωμένο. Μολοντούτο (ο ντάντυς) δεν ερώτησε : «

Μα γιατί δεν πήγες να κοιταχτείς;»

διότι ήξερε τη συνέχεια του διαλόγου:

«Μετά!»

θα απαντούσε ο νέος.

«Μετά από τι;»

θα ερωτούσε ο πρεσβύτερος και η επικοινωνία θα γέμιζε αστραπές. Μετά από 19 χρόνια είχαν μάθει επιτέλους να προστατεύουν τη σχέση τους, ίσως διότι είχαν κατανοήσει πόσο πολύτιμος ήταν ο ένας για το άλλον.

Τέλος πάντων ξεπεράστηκε κι' αυτό, οι μαρτυρίες κάνουν λόγο για υποδειγματική λειτουργία της δημόσιας υγείας σε εκείνη τη ξένη χώρα, ο νέος, επέστρεψε στις υποχρεώσεις του, στη ζωή, στις χαρές και στα προβλήματά του μετά από 3μερη νοσηλεία, έχοντας στο σακούλι του, άλλη μια εμπειρία.

Χθες λοιπόν, θυμήθηκα εκείνη την μακρινή 10^η Νοεμβρίου του '93, που αντίκρουσε με κλάμα το πρώτο φως, που πήρε με πόνο την πρώτη ανάσα σε αυτό τον κόσμο και θέλησα να του ευχηθώ. Μόνο που δεν ήξερα τι ακριβώς, πέρα από αυτό το μάλλον κενό και σίγουρα

καθόλου καινό: «Χρόνια πολλά».

Του έστειλα λοιπόν μια γελοιογραφία, του αγαπημένου μου καλλιτέχνη, μια πικρή και μαρτυρική, σκληρή και ωμή, έτσι να του θυμήσω πως είναι τα πράγματα στην πατρίδα του αλλά και στον κόσμο, όχι πως δεν ήξερε δηλαδή, αλλά για να μην ξεχνιέται, την οποία συνόδεψα με ένα σημείωμα.

Στο οποίο σημείωμα, λίγο ή πολύ, τον παρότρυνα να μην αλλάξει διόλου, να παραμείνει γνήσια διαφορετικός, να συνεχίσει να περπατά στο «λάθος» πεζοδρόμιο και διάφορα άλλα αρκετά προσωπικά που είχαν να κάνουν με την βαθιά εκτίμηση μου πως απευθύνομαι σε έναν άνθρωπο που συνδυάζει, έναν εξαιρετικά ευαίσθητο πυρήνα με ένα υψηλότατα σκληρό περίβλημα.

Δεν ξέρω πως τα εξέλαβε, πως τα εκτίμησε ελπίζω όμως, σαν βρεθούμε, να με ειρωνευθεί, να με κυτάξει πονηρά να μου πεί μια εξυπνάδα. Φοβούμαι πια, ότι έχω την ειρωνία του περισσότερο ανάγκη από ότι εκείνος την τάση για ανυπακοή. Θαρρώ ότι η αμφισβήτησή του είναι η πιο διαλεκτή κρίση για μερικές από τις επιλογές μου, ένα από τα πιο φωτεινά αλλά συνάμα και πιο δύσκολα μονοπάτια μου.

